

Ekenässällskapet i Portugal 26.9 – 2-10 2019

I några år har Portugal fallit bort som alternativ nummer två, då man har avgjort vart Ekenässällskapetets följande medlemsresa skall gå. Nu, då resmålet äntligen infriades, kopplade Portugal storcharmen på och gav besökarna en vecka med storslagna upplevelser.

Den här gången var det en rekordstor grupp på 44 personer som deltog i resan den 26.9 – 2.10 med hangöföretaget Friman som researrangör.

Efter flygresa, ankomst och övernattnig i Lissabon packade sig resenärerna i bussen med destination Porto. Första stoppet gjordes i Coimbra, där den urgamla universitetsmiljön vittnade om akademisk flit och traditionstyngda anor. Studenter iklädda forna tiders dräkter sålde pennor utsmäckade med små studentikosa gestalter för att samla in medel till förmån för sina fakultetsföreningar.

Staden Aveiro har kallats för Portugals Venedig för sina kanalers skull. Också här kan man göra kanalturer i gammaldags båtar. Ekenässällskapetets resenärer tog plats i tre olika farkoster och tittade i strålande solsken på de granna byggnaderna längs kanalerna. En viktig födkrok i Aveiro var att utvinna salt ur Atlanten och det sista saltmagasinet i ursprungligt skick är en vittnesbörd om den gamla näringen.

Aveiro har kallats för Portugals Venedig för sina kanalers skull. Också här kan man göra kanalturer i gammalags båtar

Till Porto, staden där floden Douro mynnar ut i Atlanten, kom vi i lagom tid för att hinna med en liten rundtur och låta oss imponeras av de mäktiga broarna över floden. En av dem med

namnet Dom Luis påminner omisskännligt om Eiffeltornet i Paris och förklaringen är att den har ritats av den tyska arkitekten Teófilo Seyrig, en elev till Gustav Eiffel.

Bron Dom Luis i Porto påminner om Eiffeltornet i Paris, Men så har den också ritats av den tyska arkitekten Teófilo Seyrig, en elev till Gustav Eiffel

Det är lätt att förstå varför Porto utsågs till Europas kulturhuvudstad 2001 – stadens historiska centrum hör till Unescos världskulturarv och kyrkor, statyer och palats vittnar om att generation efter generation har byggt upp staden. Portvinet har fått sin upprinnelse här – det var närmast en lyckträff att vinet blev till. Ursprungligen försökte portoborna exportera rödvin till England, men det tappade sin smak på den långa resan. I stället stoppades jäsningsen tidigare, man tillsatte litet starksprit och fick ett smakligt och sött efterrättsvin för att det fanns litet ojäst socker kvar i lösningen.

Den fjärde dagen av vår resa stod Guimarães, också känd som Portugals vagga, och Bom Jesus med sin vallfärdskyrka på programmet. Intrycken från dem båda var oföglömliga. I Guimarães har stadens kärna med små, smala gränder bevarats och den gamla borgen på en kulle blickar ut över landskapet som den har gjort i hundratals år.

På trappavsatserna till Kyrkan Bom Jesus finns statyer som avbildar de tre dygderna, tron, hoppet och kärleken, samt de fem sinnena. Den här åskådliggör synen.

Fromma människor har vallfärdat till Bom Jesus och klivit eller krupit uppför de hundratals trapporna för att komma till helgedomen. Krypande trodde man det vara lättare att få syndernas förlåtelse. Statyerna med små fontäner vid trappavsatserna avbildar de tre dygderna, tron, hoppet och kärleken, samt de fem sinnena, syn, hörsel, lukt, känsel och smak, och ger besökaren en påminnelse om livets grundelement.

När vi lämnade Porto, som väckte en stark längtan att komma på nytt, var det tre anhalter på vägen tillbaka till Lissabon. Staden Obidos är placerad på en hög kulle, omgiven av en ringmur med tinnar och torn. Längs de smala gatorna med inbjudande restauranger och små butiker rörde sig skaror av besökare – ändå är slutet av september ingen högsäsong. Vi gjorde ett uppehåll i Sintra på vägen till Cabo da Roca, det europeiska fastlandets västligaste punkt med en ståtlig fyr blickande ut över Atlanten. Hav och himmel möts längs en ändlös horisont, en vy som redan var bekant för Portugals många upptäcktsresande och sjöfarare.

Tillbaka i huvudstaden kunde vi från bussfönstret blicka ut över nyare och äldre bebyggelse tills vi till fots strövade omkring i den äldsta stadsdelen Alfama, som är en kvarleva från tiden då morerna härskade år 711 till 1147. Kvarteren med smala slingrande gränder undgick ödeläggelsen vid jordbävningen och tsunamin i mitten på 1700-talet.

Vi såg de karaktäristiska gula spårvagnarna på rutt 28 skramla längs de backiga gatorna och hörde hur gatumusikanterna tävlade om turisternas uppmärksamhet på torg och utsiktsplatser. Stadsbilden i centrala Lissabon präglas av de många gågatorna med ett myller av

uteserveringar och små butiker. En specialitet är affärer som endast säljer dekorativt utsmyckade burkar med sardiner inlagda på alla upptänkliga sätt.

Det är omöjligt att beskriva alla sevärdheter och upplevelser, som resan bjöd på. Ett omnämnande förtjänar den utmärkta rikssvenska guiden Marie Askaner, som serverade en lagom mängd historiska fakta och beskrev bakgrunder och sammanhang till landets mångskiftande öden. Carlos, vår portugisiska busschaufför väckte allas, inte minst de i yrket nu eller tidigare verksamma resedeltagarnas, djupa beundran. Den stora bussen klämde sig till synes mödolöst in i smala gränder med höga backar och branta kurvor med några centimeters hårsån. Resenärerna satt på helspänn, men Carlos rattade bussen kolugn.

Text: Anneka Pitkänen

Foto: Ilkka Pitkänen